

П Е Р Е Д М О В А

ІСТОРІЯ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ – МІЖНАРОДНОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ ЗОБРАЖУВАЛЬНИХ ЕЛЕМЕНТІВ ЗНАКІВ

На прохання ряду Відомств промислової власності країн-членів Паризького союзу, Об'єднане міжнародне бюро охорони інтелектуальної власності (BIRPI), попередник Всесвітньої організації інтелектуальної власності (BOIP), разом з Комітетом експертів, створеним 1967 року Міжсоюзним координаційним комітетом, почало розробляти Міжнародну класифікацію зображувальних елементів знаків. Цю класифікацію запроваджено угодою, укладеною 12 червня 1973 року на Віденській дипломатичній конференції.

Країни-учасниці Віденської угоди про заснування Міжнародної класифікації зображувальних елементів знаків (далі – «Віденська угода» та «Класифікація», відповідно) ухвалили та застосовують спільну класифікацію зображувальних елементів знаків.

Віденська угода набула чинності 9 серпня 1985 року. Країни-учасниці цієї Угоди (на 1 січня 2026 року): Австрія, Албанія, Багамські Острови, Болгарія, Боснія і Герцеговина, Велика Британія, Вірменія, Гвінея, Індія, Йорданія, Киргизстан, Куба, Люксембург, Малайзія, Мексика, Мозамбік, Нідерланди, Парагвай, Перу, Північна Македонія, Польща, Республіка Корея, Республіка Молдова, Румунія, Саудівська Аравія, Сент-Люсія, Сербія, Словенія, Тринідад і Тобаго, Туніс, Туреччина, Туркменістан, Україна, Уругвай, Франція, Хорватія, Чілі, Чорногорія, Швеція, Ямайка (40).

МЕТА ТА МЕЖІ ДІЇ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Мета Класифікації суто практична – полегшити пошук схожих чи тотожних знаків для товарів і послуг та уникнути трудомісткого перекласифікування під час обміну документами на міжнародному рівні. Більше того, вже немає потреби країнам-учасницям Віденської угоди розробляти свої національні класифікації чи підтримувати їх на сучасному рівні.

Статтею 4 Віденської угоди передбачено, що, згідно з вимогами самої угоди, сфера застосування Класифікації є такою, яку їй надає кожна країна-учасниця Віденської угоди, і що, зокрема, Класифікація не обмежує ці країни стосовно обсягу охорони, що надається знаку. Тому, будь-яка країна-учасниця Віденської угоди може надати Класифікації правового значення, ширшого ніж суто адміністративне, передбачене Віденською угодою.

СТРУКТУРА ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Класифікація встановлює ієрархічну систему, яка розвивається від загального до часткового, поділяючи всі зображувальні елементи на категорії, розділи та секції. Пояснювальні примітки подано там, де це доцільно. Вони стосуються або категорії в цілому (включаючи всі її розділи), або будь-якого конкретного розділу або секції.

Секції є двох видів. Як додаток до головних секцій є допоміжні секції, призначені для зображувальних елементів, які вже включено до головних секцій, але вважають корисним згрупувати їх за певним критерієм, щоб полегшити пошук схожих чи тотожних знаків.

Кожну категорію, розділ та секцію позначено номером, згідно зі спеціальною системою

кодування. Кожний зображувальний елемент у секції позначено трьома числами: перше число, будь-яке від 1 до 29, означає категорію, друге число, будь-яке від 1 до 19, – розділ, і третє число, будь-яке від 1 до 30, – секцію. Наприклад, образ «дівчинка їсть» належить до категорії 2 (Людина), розділ 5 (Діти), головної секції 3 (Дівчата). Якщо використовуються допоміжні розділи, зображувальний елемент можна додатково ідентифікувати за допомогою допоміжної секції 18 (Діти п'ють або їдять, А 2.5.18). Тоді цей приклад буде позначений наступним чином: 2.5.3, 18.

Кількість розділів і секцій у категоріях і розділах, до яких вони належать, різна. У межах розділів і секцій певні номери залишено порожніми для того, щоб була змога ввести нові розділи чи секції, у разі потреби.

У цій публікації подано десяту редакцію Класифікації, яка містить:

29 категорій,

145 розділів,

844 головні секції, та

937 допоміжних секцій.

Приклади зображувальних елементів, що належать до певних розділів, наведено тільки для інформаційних цілей, і тому вони не є невід'ємною частиною Класифікації.

ВИКОРИСТАННЯ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Країни-учасниці Віденської угоди можуть використовувати Класифікацію як основну чи допоміжну систему. Таким чином, вони мають можливість і далі, якщо вони вважають за потрібне, користуватися своїми національними класифікаціями і в той самий час використовувати Віденську класифікацію як перехідний або як постійний захід.

Компетентні відомства країн-учасниць Віденської угоди зобов'язані долучати до офіційних документів та публікацій, що стосуються реєстрацій та продовжень строку чинності знаків, номери категорій, розділів та секцій, до яких належать зображувальні елементи цих знаків. «Документи та публікації» означають, зокрема, записи в реєстрі знаків для товарів і послуг, свідоцтва про реєстрацію й офіційні документи про продовження строку чинності та публікації про реєстрацію й продовження строку чинності в офіційних публікаціях, бюлетенях або на вебсайтах.

Номерам категорій, розділів та секцій, що з'являються в офіційних документах та публікаціях стосовно реєстрацій, має передувати, для полегшення сприйняття, повна назва «Класифікація зображувальних елементів» або аббревіатура CFE*. Редакцію Віденської класифікації, відповідно до якої класифікують зображувальні елементи, рекомендовано позначати арабською цифрою в круглих дужках, наприклад CFE (10).

Класифікація достатньо деталізована, щоб кожна секція містила лише відносно невелику кількість зображувальних елементів; навіть тоді, коли нею користуються великі відомства промислової власності, шукати схожі чи тотожні знаки легко. Однак Класифікація є, можливо, надто докладною для відомств, які реєструють відносно мало знаків. Тому,

* Аббревіатура CFE від англійської назви Класифікації зображувальних елементів – Classification of the Figurative Elements

країни-учасниці Віденської угоди можуть заявити, що вони залишають за собою право не використовувати номери всіх чи деяких секцій в офіційних документах і публікаціях стосовно реєстрації та продовжень строку чинності знаків (стаття 4(5) Віденської угоди). Більше того, «допоміжні» секції, числовому коду яких у Класифікації передують А, є, в будь-якому разі, необов'язкові; національні відомства можуть використовувати їх на свій розсуд.

ПЕРЕГЛЯДИ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Опублікована тут Класифікація базується на Класифікації, ухваленій 12 червня 1973 року на Віденській Дипломатичній конференції.

До набуття чинності Віденської угоди, тимчасовий Комітет експертів, створений Резолюцією Віденської Дипломатичної конференції 8 червня 1973 року, збирався 1975 року та 1976 року, щоб розробити пропозиції щодо змін та доповнень до першої редакції Класифікації. Ці пропозиції, після внесення їх до першої редакції Класифікації, було оприлюднено у попередній публікації 1977 року.

Після того, як Віденська угода набула чинності, Комітет експертів, створений згідно зі статтею 5 Угоди, на своїй першій сесії в Женеві у травні 1987 року ухвалив більшу частину змін та доповнень, запропонованих тимчасовим Комітетом експертів. На другій, третій, четвертій, п'ятій, шостій, сьомій, восьмій та дев'ятій сесіях, що відбулися у Женеві в червні 1992 року, жовтні 1996 року, жовтні 2001 року, листопаді 2006 року, жовтні 2011 року, жовтні 2016 року, лютому 2021 року та січні 2025 року, Комітет експертів ухвалив низку змін та доповнень. Відповідні зміни внесені до Класифікації.

На своїй третій сесії, що відбулася в Женеві в жовтні 1996 року, Комітет експертів ухвалив нове подання Класифікації, яке полягає в розташуванні допоміжних секцій в кінці відповідного розділу, в позначенні головних секцій зірочкою та в розташуванні допоміжних секцій під відповідними заголовками.

РЕДАКЦІЇ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Першу редакцію Класифікації було видано в 1973 році, другу – в 1988, третю – в 1993, четверту – в 1997, п'яту – в 2002, шосту – в 2007, сьому – в 2012, восьму – в 2017, і дев'яту – в 2022.

Ця редакція (десята), опублікована онлайн у 2025 році, набуває чинності з 1 січня 2026 року. Вона замінює попередні редакції.

МОВИ ВІДЕНСЬКОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Класифікацію укладено англійською та французькою мовами, обидва тексти однаково автентичні.

*

*

*